

„Egy izgalmasan újszerű történet.”

– Charlainé Harris, #1 New York Times bestselleríró –

TRAIL OF LIGHTNING

A Hatodik Világ: Első rész

a villámlás nyomában

finep
selection

REBECCA ROANHORSE

REBECCA ROANHORSE

TRAIL OF
LIGHTNING

A Hatodik Világ: Első rész

a villámlás nyomában

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Shí szívemnek, Michaelnek.

Nem tudtam volna megcsinálni nélküled.

1. fejezet

A SZÖRNY ITT VOLT. ÉRZEM A SZAGÁT.

Olyan, mint amikor a kemény munka után fanyar izzadságtól bűzlesz. Olyan, mintha egy vadállat teteme rothadna valahol. Leírhatatlan. Beszennyezi az esti levegőt, nem csak egy egyszerű szag, annál mélyebb, aljasabb. Felkavar. Az ösztöneim veszélyt jeleznek. Hideg verejték csorog a homlokomon. Letörlöm a kézfejemmel.

A lányt is érzem, akit elrabolt. A gyerek illata lágyabb, tisztább. Ártatlan. Olyan illata van, mint annak, aki él, legalábbis akkor még élt, amikor itt volt. Azóta teljesen más szaga is lehet.

Lukachukai káptalanházának ajtaja nyitva áll. Egy nő, valószínűleg a gyermek édesanyja, kővé dermedt arccal ül egy régi, horpadt, összecuszkható fémszéken, a kis tanácsterem elejében. Egy középkorú, Silver Belly cowboykalapot viselő férfi és egy katonai gyakorlóruhás, nálam pár évvel fiatalabb kamasz fiú támogatja. A fiú a nő kezét fogja, a fülébe suttog.

Lukachukai lakosságának nagy része is itt van. Talán segíteni szeretnének, vagy kíváncsiak, de az is lehet, hogy a gyász látványa vonzotta ide őket. Három-négy fős csoportokban, mogorván

kuporognak a kopott, szürke székeken, miközben azt az állott levegőt lélegzik be, amin csak rontanak a bereteszelt ablakok és a fojtogató érzés, hogy túl sok ember van túl kicsi helyen. Mind helyiek, navahók, vagy ahogy mi hívjuk magunkat, dinék, akiknek az ősei régebb óta élnek a Chuska-hegység lábánál, mint hogy a bilagáának¹ erre a kontinensre jöttek. Ők még mindig úgy mesélnek a Hosszú Menetelés során vagy az indián bentlakásos iskolákban meggyilkolt rokonaikról, mintha mindez tavaly történt volna. Valószínűleg soha nem hagyták el a rezervátumot, akkor sem, amikor még csak egy kis, elfeledett holtága volt az Egyesült Államoknak, és manapság sem, amikor Dinétah felemelkedett. Ezek a dinék még ismerik a hataaíi² által énekelt történeteket, az ősi legendákat a szörnyekről és a hősről, akik legyőzték őket. A szörnyekről, akik kiszabadultak a legendákból, és falusi gyerekeket rabolnak el az ágyukból. És ezek az emberek most rám várnak, hogy a hősök legyenek.

De én nem vagyok hős. Én inkább csak az utolsó lehetőség vagyok. Az, aki felégeti a földet is, ha kell. Én vagyok az a személy, akit akkor bérelnek fel, ha a hősök már hullászában végezték.

A mokaszinom nem csap zajt, ahogy végighaladok a töredezett csempepadlón, hogy az anya elé állhassak. A sottogás elhallgat, a fejek felém fordulnak. A hírnevem nyilvánvalóan megelőzött, mert nem minden pillantás barátságos. Egy csapat fiú, akik biztosan a kamasz srác barátai, a túlsó fal mellett lebzselnek. Hangosan kuncognak, a tekintetük engem követ, és senki nem szól rájuk, hogy hallgassanak. Nem foglalkozom velük, csak emlékeztetem magam, hogy nem miattuk vagyok itt. Azért vagyok itt, hogy elvégezzem a

¹ fehér emberek

² Gyógyító, aki hagyományos rituálékkal és áldásokkal védte és gyógyította a testet, az elmét és a lelket.

munkámat és megkapjam a fizetségemet. Amit a lukachukaiak gondolnak rólam, nem számít. De mindig is szörnyen hazudtam.

Az anyának csak egy kérdése van hozzám.

– Meg tudod menteni?

Vajon meg tudom? Ez az igazi kérdés, nem így van? Mert mire jó a képességem, a törzsem ereje, ha nem tudom megmenteni a lányt?

– Meg tudom találni – mondom. És meg is találom, semmi két-ség. De megmenteni és megtalálni, az két különböző dolog. Az anya, úgy tűnik, érti ezt, mert becsukja a szemét, és elfordul tőlem.

A cowboykalapos férfi a torkát köszörülve áll fel a székből. Régi, kopott Levi'st visel, ami tíz évvel ezelőtt valószínűleg még jó volt rá, de most annyira szoros, hogy a hasa kilóg az övcsatja fölött. Egy szintén rossz méretű cowboying takarja öregedő pocakját, és a tekintetéből, amit vérekes szemével vet rám, tudom, hogy már gyászol. Már ő sem nagyon hiszi, hogy a gyerek megmenthető.

Bemutatja az anyát, a fiút, aztán magát. Keresztnév, vezetéknev, törzs, ahogy szokás. Ő az eltűnt kislány nagybátyja, a fiú a testvé-re. Mindannyian Begayek, ami olyan gyakori vezetéknev itt, mint a bilagáanáknál a Smith. De a törzse, az ősi kapcsolatai, amelyek di-névé teszik, és amik meghatározzák a rokoni kötelezettségeinket, számomra ismeretlenek.

Megáll, és várja, hogy én is megmondjam a nevem, a törzsem, amivel ő és a többiek el tudnának helyezni a maguk kis világában, meg tudnák határozni, milyen kapcsolatban állhatunk, és hogy mi-lyen k'ével³ tartoznak nekem. És hogy én milyen k'ével tartozom nekik. De nekem nincsenek elvárásaim felé. Sosem voltam oda a ha-gyományokért, és mindenkinek jobb, ha idegenek maradunk.

³ Érzelmi cselekedetek közös ősökkel rendelkezők között, mint például az összetar-tás és a szeretet.

Végül az idősebb Begay biccent, megérti, hogy nem követem a diné etikettet. A lábánál heverő vászontáskára mutat.

– Ez minden, amit cserébe adni tudunk – mondja. A keze reszket, ahogy beszél, ami arra enged következtetni, hogy ő is ugyanolyan rosszul hazudik, mint én, de az állát kihívóan felszege. Kitágult szemmel néz rám a kalapja karimája alól.

Előrébb lépve lehajolok, hogy belenézzek a táskába, közben gyorsan átgondolom az ajánlatot. Az ezüst ékszerek szépek – gyöngyök, régiesen megmunkált karkötők, néhány apró tökvirág –, de a türkiz vacak, hiányoznak róla a pókhálószerű erek, amelyek értékessé teszik a követ. Az ezüstöt Tse Bonito piacain be tudom cserélni, de a türkiz haszontalan, nem több, mint pár csinos kék kő.

– A türkiz szar – mondom neki.

A lány testvére egy hangos mordulással hátratulja a székét. A fémláb tiltakozva csikorog a csempén. A fiú a karját összefonva próbálja jelezni felháborodását.

Nem foglalkozom vele, inkább visszanézek a nagybátyra.

– Talán kereshetnél valaki mást. Az Őrkutyákat vagy a Szomjas Fiúkat.

Megrázza a fejét, tettetett bátorsága elszáll, látva, hogy milyen kevés lehetősége van.

– Megpróbáltuk. Senki nem jött. Nem futárral hívtunk volna, ha nem lennénk...

Kétségbeesve. Nem kell kimondania. Tudom.

A futár egy motoros srác volt. Alacsony és zömök, tehát a futár kifejezés nem éppen találó, de ősrégi Niket viselt, ragszalaggal körbetekerve a lábujjainál, és a varrás meg volt erősítve a sarkánál, szóval lehet, rosszul gondolom. Az udvaromban állt meg a hangosan berregő motorjával, amitől a kutyáim ugatni kezdtek. Az ajtóhoz

mentem, hogy elküldjem a francba. Hiszen már nem vagyok benne a szörnyvadászbizniszben. De aztán elmondta, hogy Lukachukai segítségre szorul, hogy senki más nem jön, egy kislány van bajban, és még fizetnek is. Azt mondtam, nem az én problémám, de a srác nagyon kitartó volt, és az igazság az, hogy érdekelt is a dolog. Az elmúlt kilenc hónapban csak a lakókocsim falát bámultam, szóval mi más dolgom lenne? Ráadásul kezdtem kifogyni a pénzből, így hasznát tudnám venni a fizetségnek. Ezért amikor a srác nem volt hajlandó lelépni, úgy döntöttem, hogy eljövök Lukachukaiba. De most már kezdem megbánni. A több hónapnyi elszigeteltség alatt elfelejtettem, hogy mennyire utálok az embereket, és hogy az emberek is mennyire utálnak engem.

A nagybáty széttárja a kezét, szavak helyett a tekintetével könnyörög.

– Azt gondoltam, ha látod...

És én látom is. De azt hiszem, Begayék elhallgatnak valamit. Talán azért nem akarnak fizetni, mert nő vagyok.

Talán mert nem ő vagyok.

– Ez baromság! – mondja ki a testvér hangosan, mire az egybe gyűltek idegesen felnevetnek. – Mit tud ő, amit mi nem? – Hado-nászik, hogy felkeltse a falnál sorakozó barátai figyelmét. – Törzsi erők? Azt sem árulja el, melyik törzsből jött. És Neizgháni tanítványa lenne? Ezt csak ő állítja.

Neizgháni nevének említésétől a szívem gyorsabban kezd el ver-ni, és a torkomban lévő gombóctól nem kapok levegőt. De kény-szerítem magam, hogy lenyeljem az ismerős fájdalmat. A fájdalmat, hogy elhagytak. A vágy szálnalmas pulzálását. Már rég nem vagyok senkije Neizgháninak.

– Nem csak ő állítja – mondja a nagybáty. – Mindenki ezt állítja.

– Mindenki? Mindenki azt mondja, hogy alkalmatlan! Hogy rossz navahó. *Ezt* mondja mindenki.

A tömegben sustorgás szalad végig, kétségtelen, hogy az alkalmatlanságomat erősítik meg. De a nagybáty egyetlen kézmozdulattal elhallgattatja őket.

– Ő az egyetlen, aki eljött. Mit akarsz, mit csináljak? Küldjem el? Hagyjam a húgodat egyedül azzal a valamivel, ami elvitte?

– Küldj engem! – kiáltja a fiú.

– Nem! Sötétedés után nem szabad a hegyen lenni. A szörnyek...

– A tekintete rám villan, arra az emberre, akit a hegyekbe küldene sötétedés után. De semmi megbánás nincsen az arcán. Elvégre fizet azért, hogy kockáztassam az életemet, még akkor is, ha az ajánlata fukar. Az unokaöccse rokon, és így fontos személy.

– Már elvesztettünk valakit – fejezi be elesetten.

Egy pillanatig úgy tűnik, hogy a fiú szembeszáll a nagybátyjával, de aztán elkapja az anyja pillantását, és leengedi a vállát. Hangosan kifújja a levegőt, és összehúzza magát a székében.

– Nem félek – motyogja még utoljára. De ez nem igaz. Fel akar vágni a kiselejtezett katonai ruhájával, de elég gyorsan megadta magát. A falnál álló barátaira pillantok. Most csendben vannak, mindenhová néznek, csak a barátjukra nem. Valószínűleg fiatalabbak, mint amennyinek először gondoltam őket.

A bedeszkázott ablak felé pillantok, odakint a nap gyorsan halad lefelé. Ha lenne órám, megnézném.

– Úgy tűnik, ezzel a beszélgetéssel csak az időmet vesztegetem – mondom nekik. – Fizessetek annyit, amennyit érek, és hagyjátok, hogy elvégezzem a munkámat, vagy ne fizessetek semmit, csak engedjetelek haza. Számomra nincs különbség. – Szünetet tartok, mielőtt az anyára néznék. – De lehet, a lányod számára lenne.

A fiú összerándul. Egy kicsit élvezem, ahogy elpirul a szégyentől, aztán egy hang vág bele a csendbe.

– Vannak törzsi erőid? – Ez az első dolog, amit az anya azóta mond, hogy megkérdezte, meg tudom-e menteni a lányát. Össze-
rezen a saját kifakadásától, felkapja a kezét, mintha el akarná ta-
karni a száját. Aztán meggondolja magát, és visszaengedi a kezét az
ölébe. Belemarkol hosszú szoknyájába, mielőtt halkan hozzátenné:
– Mint neki. A Szörnyvadásznak. Azt mondják, neked is vannak.
Hogy ő tanított. Hogy olyan vagy... mint ő.

Nem vagyok olyan, mint Neizgháni, egyáltalán nem. Ő a legen-
dák Szörnyvadásza, két Szent halhatatlan fia. Én ember vagyok, egy
ötujjú lány. Nem vagyok ugyan teljesen átlagos, és olyan sem, mint
ez a fiú meg a barátai. Ha a többiek kérdeznék, a fiú vagy a nagy-
báty, nemet mondanék. De egy gyászoló anyát nem utasíthatok vissza.

– Honágháahnii vagyok, és K'aahanáaniinak születtem.⁴

Ez csak az első két törzsem, de ennyi elég. A tömeg suttogása han-
gos ellenségeskedésbe csap át, és az egyik fiú valami csúnyát vak-
kant oda nekem.

Az anya feláll, hátrafordul, és elhallgattatja a tömeget a tekinte-
tével. A szeme valamiféle vadsággal telik meg, ami minden igyeke-
zetem ellenére felébreszti az együttérzésemet.

– Van még több is – mondja. A nagybáty tiltakozni akar, de az
anya megelőzi, parancsolóan felemeli a hangját. – Tudunk többet is
adni. Fizetünk. Csak találd meg. Találd meg a lányomat!

És számomra ez a végszó.

Megmozgatom a vállamat, és a tokjában pihenő shotgunt a há-
tamra tolom. Megszokásból ellenőrzöm a derekamon lévő övet, amin

⁴ Egy gyermek az apja „törzsének születik”, klánrendszerét pedig anyja törzse hatá-
rozza meg.

a töltények sorakoznak, és a Böker vadászkést, ami a csípőmhöz simul. Ujjbeggyel megérintem a mokaszinomba dugott dobótőröket, a jobb oldalon ezüst, a balon obszidián van. A csomagomat a vállamra veszem, és halk léptekkel megfordulok. Átvágok az elnémult tömegben. A fejem felszegem, a kezem lazán tartom, egyenesen előre nézek. Az ajtót meglökve lépek ki a fullasztó levegőjű káptalanházból, épp akkor, amikor a fiú felkiált.

– Mi van, ha nem térsz vissza?

Nem válaszolok. Ha nem térek vissza, Lukachukainak nagyobb problémái is lesznek, mint egy eltűnt kislány.

2. fejezet

TÖBB MINT EGY ÓRÁN ÁT KÖVETEM A NYOMOKAT, a törött ágakat és a fénylő füvet fel a hegyekbe, anélkül, hogy megpillantanám a prédámat. Ennek ellenére magabiztosan megyek tovább. Egy pillanatra ámulatba ejt a fogyatkozó napfény és a lélegzetem egyenletes ritmusa, el is felejttem, hogy ölni jöttem.

Az erdő körbevesz. Amerikai sárgafenyők és kék lucfenyők borítják a magas, sivatagi hegy oldalát, otthont adva a kis borzoknak, az egereknek és az éjszakai madaraknak. Fenyőillat tölti meg a levegőt, a lehullott tűlevelek halkán ropognak a talpam alatt. A rovarok vidáman repdesnek a hűvös estében, a fülem mellett zümmögnek. Az izzadságom vonzza őket. Szépséget és nyugalmat érzek itt. Persze a vérontást is érezni fogom, ez nem kérdés, de ez az egyensúly, a föld, az állatok és közötttem, helyénvalónak tűnik. És igaznak.

A nap lemegy, a hold felkel, és az éjszaka vastagon körülölel. A fákból árnyékok lesznek, az élőlények elmenekülnek az éjjeli ragadozók elől, a rovarok pedig elrepülnek. A nappali világossággal együtt az öröömöm is elhalványul.

Addig megyek, amíg a romlottság bűze olyan erős nem lesz, hogy az már elviselhetetlen. A rettegés, mint valami sötét érzés, felgyülemlik

a gyomromban, azt súgja, hamarosan odaérek. Lenyelem a félelmet, a szám száraz és keserű, de megyek tovább. Újra végigfuttatom az ujjaimat a fegyvereimen, csak a biztonság kedvéért.

És ekkor valami felvillan előttem az úton. Közel vagyok. Meggörnyedve lopakodom közelebb, hogy jobban lássak. Egy tábortűz lobog és csapkod, fényeket vet a magas fák törzsére. A lángok próbálnának magasabbra kapaszkodni, de csak pár vékony ágat halmoztak a sekély gödörbe, amiket a tűz gyorsan felemészt. Dél felé kerülök, hogy hátszélben legyek, és keletre a tábortól. A shotgunomat kukoricapollennel és obszidiánnal teli töltényekkel töltöm meg, mindkettő szent a dinék számára. A lőszer arra van, hogy megöljük a yee naaldlq̄shiiakat⁵ és a ch'į̄diiket⁶, vagy bármilyen más szörnyeteg, ami Dinétah-t tartja az otthonának. Ha tévedek, és ez a szörny a gyakoribb emberi fajtából való, a lőszer ellene is tökéletesen hatásos. Egy lyuk a szíven, az egy lyuk a szíven, mindegy, hogy mi okozza.

Találok egy jó helyet, ahol a levelek eltakarnak, de nem akadályozzák, hogy rálássak a táborra, és a vállamhoz szorítom a puskatust. Lefelé célzok a csövével. Ami a szemem elé tárul, attól felfordul a gyomrom.

A szörny úgy néz ki, mint egy férfi, de nem dőlök be neki. Kiterülve fekszik a kék hálózsjákján, egy vízhatlan vászonból tákolt és két sárgafenyő közé spárgával kifeszített tető alatt. A teste eltakarja a kislányt, de hallom, hogy ott van. Nyávog és nyöszörög, ahogy a szörny a nyakán dolgozik, hiába könyörög neki, hogy hagyja abba.

Nem hagyja abba.

⁵ Yee naaldlq̄shii: olyan gonosz, alakváltó boszorkány, aki képes megszállni az állatokat vagy állattá változni.

⁶ Ch'į̄di: olyan szellem, ami egy ember utolsó lélegzetvételéből születik. Úgy tartják, hogy abban van benne minden gonoszsága.

Harag önti el a testem, a látásom elhomályosul, és hullámként csapnak át felettem az emlékek. Az ismerős érzés, ahogy egy férfi súlya lefogja a testemet, a vér sűrű a számban, fuldoklom tőle, miközben erős ujjak ragadják meg a koponyámat, majd beleverik a padlóba. Markáns, rossz szag csapja meg az orromat.

Az emlék keresztülfut rajtam, a kezem megremeg. Próbálok nem törődni vele. Figyelmeztetem magam, hogy ez csak egy emlék, és többé már nem árthat nekem: a szörny, aki ezt tette velem, halott. Én öltem meg.

Halvány reményként él bennem, hogy Neizghání egyszer csak megjelenik, lángoló villámkarddal a kezében, hogy megmentse a napot. Egy fél pillanatot még várok is, hátha megtörténik, de... semmi. Csak én vagyok. Egyedül.

Felemelem a shotgunt, és megtámasztom a vállamon. Az egyik lábam kinyújtom, a tekintetem előreszegezem. Erősen rátaposok egy lehullott ágra. A reccsenés hangos a csendes éjszakában.

Várom, hogy a férfi megmozduljon, hogy tiszta legyen a célpont. De semmi.

A tekintetem még mindig a szörny hátára tapasztva lehajolok, és felmarkolok egy követ. Határozottan belevágom egy szömörcebozorkorba. A kő a törzsön csattan, hangos puffanás. Megmarkolom a puskám, ujjam a ravaszon.

Még mindig semmi, csak a lány sírása lesz élesebb, kétségbeesettebb.

Csszze meg! A sörétes puska végét a fához csapom, aminek a takarásában állok. Felkiáltok.

– Hé! Te ott!

A férfi feljebb emelkedve rántja hátra a fejét, a tekintetével engem keres a sötétben. A tűz közelsége miatt nem láthat.

Lenyelem az epekeserű ízt. A száján vörös, alvadt vér csorog. A lány torkát rágsálta. Az a rohadék evett belőle.

Lövök. A golyó átszakítja a szörny mellkasát. Megbillen, de nem esik össze. A vére megcsillan a tűz fényében, aztán ömleni kezd. Elkezdek visszaszámolni tíztől. Tíz másodperc, és egy ember annyi vért veszít, hogy eldől, mint egy tégl. Tudom, hogy csak az alakja emberi, de reménykedem, hogy a szabály így is érvényes: tíz másodpercig életben maradok, és nyertem.

A szörny nagydarab, széles vállú és erős. Nem csoda, hogy képes volt a lányt mérföldeken át cipelni a hegyoldalon. A tűz pislákoló fényében nem sok részletet látok. A formája emberi ugyan, de a hátából, a vállából és a combjából daganatszerű, bütykös dudorok türemkednek ki. A törzséből kiálló két kar túl hosszú, a földbe markol velük. A bőre annyira áttetsző, hogy szinte ragyog. És egy véres lyuk tátong a mellkasán.

Újra lövök, és ezzel leszakítok egy darabot a vállából. Hús és más cafatok fröccsennek a lányra, aki négykézláb próbál hátrafelé menekülni.

A szörny még mindig áll, és úgy üvölt, mint egy felbőszült, sebesült vadkan.

– Fuss! – kiáltok a lányra, miközben előrelépek. Hat, öt, négy, de a szörny éppen csak tántorog, noha lyuk van a szívében és a fél karja hiányzik. Én pedig tudom, hogy bajban vagyok.

– Dögölj meg! – suttogom. – Dögölj már meg!

A szörny bedugja óriási, mancsszerű kezét a hálózsák alá, és kihúzza egy hosszú, gonosznak kinéző fejszét, amit fák kivágására és kislányok ablakának betörésére használhatott. Kétségtelen, hogy könnyedén átvágná a húsomat is. Nem tervezek esélyt adni ilyesmire.

Begyakorolt mozdulattal visszacsúsztatom a shotgunt a hátamra szíjazott tokba, és előkapom a Bökerem. Hét hüvelyk ívelt acél, lefelé súlyozva, hogy úgy lehessen csapni vele, mint egy machetével. De mielőtt támadhatnék, a szörny visszafordul a lányhoz, elkapja, feldobja a vállára, és futni kezd.

– Baszki!

Utánairamodva teszem el a vadászkésemet, bár megszenvedek vele, és előkapom a mokaszinba rejtett kicsi dobótőrt. Olyan gyorsan hajítom el az obszidiánpengét, mint a villám, simán, egyenesen, alulról meglendítve. Komor elégedettség tölt el, hogy eltalálom vele a szörny térdhajlatát. Felüvölt és megbotlik, majdnem elejti a lányt, aki rémülten sikoltozik. De a szörny megy tovább. Gyorsabban, mint ahogy kellene, késsel a lábában. Gyorsabban, mint amilyen gyorsnak korábban tűnt. Hirtelen veszik bele a fák közti sötétbe. Ezért az egyetlen dolgot teszem, amit tehetek. Üldözőbe veszem.

Mivel pedig szükségem van rá, Honágháahnii eljön. Mintha vad tűz lenne az ereimben, végigkúszik az izmaimban, átváltoztat valamivé, többé, mint ami nélküle vagyok. A látásom élesebb lesz. A tudóm kitágul. És repülök. A lábam könnyű lesz, alig érinti a talajt. Ösztönösen kitérek a fák elől, a lehullott ágakat és a sűrű aljnövényzetet átugrom. Nagyon gyorsan beérem a szörnyet, a lélegzetvételek közötti ezredmásodpercek alatt. Mögé lépve vetem rá magam a széles hátra.

Ahogy becsapódom, mindhárman az erdő talajára zuhanunk. A lány kirepül a szörny karjából, aki arccal előre a földre vágódik. Nagy teste felfogja az esésemet, ezzel nyerek egy pillanatnyi előnyt, amit ki is használok. Gurulás közben rántom elő a késemet, és behúrom a lábam magam alá. Mire a szörny felkel, én már készen állok.

A tekintete a késem és a lány között jár. A gyermek arccal lefelé fekszik a földön, néma. Talán halott, de nem vagyok benne biztos. A szörny szeme újra megmozdul, és ezúttal meg is állapodik a lányon. Megnyalja a szája szélét.

A késemmel a torka felé vágok, még mindig Honágháahnii gyorsaságával, de a szörny felrántja a karját, hogy kivédjen. Módosítom a célpontot, csavarok egyet a pengén, mielőtt eltalálná, olyan fűrgén, mint egy puma, és áttöröm a védelmét. Beledöföm a késemet a hasába, és felhasítom. Újra. És harmadjára is. Keményen, gyorsan és kegyetlenül, ahogy tanultam. A kezem csúszóssá válik a vértől. Belsősegeinek bűze elviselhetetlen, a szemem könnyezik, a látásom elhomályosodik, de nem hagyom abba. Nem állok meg két csapás között, hogy megnézzem, hatásos-e. Arra várok, hogy mikor omlik végre össze a földön a szörny.

De nincs szerencsém, hatalmas karja körém csavarodik, és megszorít. A puskacső fájdalmasan a gerincembe nyomódik. Levegőért kapkodok. Tűz lobban fel a vállamban, amikor a szörny magához húz, és megpróbálja átharapni a bőrdzsekimet.

Felsikítok. Tisztán és ösztönösen. Tehetetlenül vergődöm a szorításban. Pánik fut végig a csontjaimban, és csillagok pattognak a szemem előtt, már alig látok. Erősebben szorít. A fogait használja, hogy szétmarcangolja a vállamat, mint kutya a csontot. A Böker még mindig a jobb kezemben van. Kétségbeesve teszem át a balba, és kiszabadítom azt a karom. Teljes erővel lendítem meg és vágok bele a lény nyakába. Elég esetlenül és bénán, de működik. A szörny fájdalmasan bömbölve elenged. Elhajít. Odébb repülök, kézzel-lábbal csapkodok.

Olyan erővel csapódom bele a földbe, hogy fájdalom hasít az oldalamba. Nem kapok levegőt, és a vállam lüktet, de feltápászkodom, és ügyetlenül magam elé emelem a késem.

De nincs rá szükség. A szörny meginog, a kezével otrombán próbálja tartani a nyakából kitüremkedő húst és ínakat, és ekkor jön rá, hogy levágtam a fejét. Félelemmel nézem, ahogy összeesik.

Halott.

A szörny halott.

Kimerülten térdre rogyok. Mert amit Honágháahnii ad, azt el is veszi, és az a kis idő, amíg a törzsi erőmet használtam, teljesen leszívott. A szívem úgy ver a mellkasomban, mint egy dob. Szélvihar zúg a fülemben, és nevetséges, de remegek. Az érzés végigfut az izmaimban, ahogy az adrenalin eltűnik.

Felüvöltök. Élénken és illetlenül, de üvöltök a mámortól. Ismerem ezt a felemelő érzést. K'aahanáanii, a törzsi erőm vérszomjat ad, a gyilkolás élvezetét. Büntudat és undor fog el, és hiába próbálom az elmémrel ellökni magamtól K'aahanáaniit, addig nem enged, amíg az ellenfelem vérében úszom, és élettelen teste előttem hever. Hallgatom, ahogy a hangom visszhangzik a fák között, és várom, hogy a romlott, gyilkos törzsi erő elhagyjon.

Egy ideig az egyetlen hang, amit hallok, a saját lélegzetemé. A lágyan zúgó szélé a fák között.

Kosz és kövek tapadnak véráztatta leggingsemhez, és fájdalmasan nyomják a térdemet, ahogy elmászok a késeimért. Mindkettőt megtisztítom, amennyire csak tudom, és az obszidiánpengét visszacsúsztatom a helyére.

A Bökert arra használom, hogy elvágjam, ami a szörny nyakából maradt, míg a feje teljesen el nem válik a helyétől. Nem tudom pontosan, hogy mit öltem meg, de azt tudom, hogy rohadt sok időbe telt, mire meghalt, és ez óvatosságra int. A fej levágása az egyetlen módja, hogy biztosan tudjam, nem fog felállni, ha hátat fordítok neki.

Ekkor hallom meg a csoszogást mögöttem.

Odakapom a fejemet, de túl gyorsan, mert lüktetni kezd. Ha van még egy szörny, egyáltalán nem vagyok olyan állapotban, hogy megküzdjek vele.

De csak a kislány az. Teljesen megfeledkeztem a kislányról.

Feltápaszkodott valahogy, és a hátát nekivetette egy csupasz fa-törzsnek. A hálóinge szakadt és piszkos. A hajában alvadt vér és ösz-szegubancolódtott csomók vannak. Arcán a máskor barna bőr most kísértetiesen krétaszínű. A sebe fekete a vértől, fehér csont és ínak villannak ki ott, ahol a szörny fogai feltépték a húsát. Lerázom magamról az iszonyatot, és elgondolkodom rajta, vajon hogy lehet még életben. A szörny nem csak harapdálta. Megpróbálta szétmarcangolni a torkát.

A lány megpróbál beszélni, a szája némán mozog, de a sérülés olyan súlyos, hogy nem tud megszólalni. A szeme tágra nyílt, üveges. Nem lehet idősebb tizenkettőnél. És ahogy azt a sebet nézem, az a sejtésem, hogy nem éli meg a tizenhármat.

Odamegyek hozzá, leguggolok elé, hogy szemtől szemben legyenek. Hasonlít rám. Ugyanolyan sötét haj, barna bőr és széles, szögletes arc.

A Böker még mindig a kezemben van, de a földre engedem, hogy ne legyen szem előtt.

– A szörny elkapott – mondom neki halkán. A sebre mutatok. A lány szeme megmozdul, próbálja megnézni a véres helyet a nyakán. – Tudod, ez mit jelent?

Csak egy mély, fájdalmas hangot bír kiadni.

Neizghání egyszer azt mondta, hogy a gonoszság egy betegség. Azt mondta, úgy látja az embereken, mintha szennyeződés lenne. Hogy a bilagáának rosszul tudják, és a gonosz nem csak egy spirituális

fogalom vagy egy rossz ember cselekedete. Hanem valóságos, fizikai, mint egy fertőző betegség. És elkaphatod a gonoszságot, ha valami gonosz költözik beléd. Amint benned van, átveheti az irányítást. Elérheti, hogy gonosz dolgokat csinálj. Hogy elpusztítsd, ami valaha fontos volt neked. Hogy bánts embereket, akiket egyébként nem bántanál. Elérheti, hogy akár ölj is. És ha ez megtörténik, lehetséges, hogy te is csak egy újabb szörny leszel.

Neizghání azt mondta, bennem is van ebből a gonoszságból, hogy megérintett, ami azon az estén történt, amikor rám talált. Hogy ez nyilvánul meg K'aahanáaniiként, ami erőssé tesz. Ami veszélyessé tesz, amikor arra van szükségem. De az út, amin járok, keskeny. Ébernek kell lennem, vigyázni, hogy ne növekedjen, ne tápláljam feleslegesen. Mert a sorsom még nem dőlt el. Lehetek szörnyvadász, de lehetek szörnyeteg is.

Kinevettem Neizghánit, amikor ezt mondta nekem. Azt feleltem, hogy babonáság, idős emberek mondanak ilyet. Nem zavart, hogy egy halhatatlannal beszéltem. De az az igazság, hogy a frászt hozta rám. Mert tudtam, miért mondja el nekem.

Egy holttestekkel teli mezőn álltunk, a tekintete rám szegeződött, de olyan kifürkészhetetlen volt, mint az univerzum legtávolabbi sarka. Én éppen a Bökeremet tisztogattam egy halott férfi kabátján. Neizghání legörbült szája és összehúzott, vastag szemöldöke elég világosan mutatta, hogy mit gondol.

A következő reggelre eltűnt. Azt, hogy ő, a Szörnyvadász miért hagyott életben, ha úgy gondolta, szörnnyé válok, nem tudom. Talán a tanítványaként eltöltött évek jelentettek valamit. Talán meg gondolta magát a végén. De itt, szemben állva ezzel a lánnyal, aki nem sokban különbözik tőlem, olyan érzés, mintha gyomorszájon vágta volna.

Arra gondolok, hogy elmondom neki, amit Neizghání nekem mondott, nem kegyetlenül, csak őszintén. Egyszerűen fogalmazva.

– Azt jelenti, hogy fertőzött vagy.

A lány nedves lihegése egyre hangosabb lesz.

– Még ha túl is éled, a fertőzés csak rosszabb lesz. Egész életedben küzdened kell majd ellene. Beléd fog mászni, átveszi feletted az irányítást. – Nyelek egyet, hogy megtisztítsam a torkomat. – Találkoztam a családdal. Még a városban. Kedvesnek tűntek. – Megvakarom az orromat a kézfejemmel, mert hirtelen viszketni kezd.

A lány hintázik ültében, de a szemét rajtam tartja.

– Megpróbálnák a helyes dolgokat mondani. Megpróbálnák helyrehozni a dolgokat. Helyrehozni téged. De nem értenék meg. Ami veled történt, az nem hozható helyre.

Hónapok óta nem mondtam ennyi mindent egy másik embernek. De most, hogy beszélek, fontos, hogy megtudja. Hogy megértse, miért fogom azt tenni, amit.

– A fertőzés – mondom neki – át fog változtatni... valami mássá legbelül. Valamivé, ami bántja az embereket. Valamivé, amivé nem akarsz válni. – *Valami szörnyűvé*, mondanám. – Érted?

A lány nyel egyet, és széttépett bőre alatt látni az izmokat, ahogy a torkában dolgoznak, csúszósan és nedvesen.

Bólintok, és megszorítom a késemet. El akarom mondani, hogy sajnálom, de megelégszem ennyivel:

– Csukd be a szemedet!

A lány engedelmeskedik. Odébb söpröm a haját az arcából. Felfedem ezzel a nyakát.

Végül mégiscsak kimondom suttogva:

– Sajnálom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

És meggyőzőm magam, hogy érti, épp megmentem, még akkor is, ha nem úgy tűnik.

Lesújtok a Bökerrel.

A lány feje tisztán válik el a nyakától.

A teste az erdő talajára dől.

Óriási gombóc van a torkomban, amitől előregörnyedek, hányom kell. Próbálok nem törődni azzal, hogy a kés hirtelen nehézzé és gonosszá válik a kezemben, hogy az ismerős nyél most olyan, mintha smirgli lenne. Nem bírok másra gondolni, csak arra, hogy ha ez így volt helyes, akkor mégis miért érződik ilyen kibaszottul helytelennek?

Hátrébb tántorgok a lány testétől. A földet a mészárlás emléke szennyezi, ami pár perce történt. Kényszerítem magam, hogy befogadjam. A szagot, a vért, a fej nélküli testeket. Elteszem emlékébe. Ilyesmikből lesznek a rémálmok.

Az erdő csendes körülöttem, és bármit is gondol rólam, hogy könnyöretesnek tart, vagy egy szörnyetegnek, azt megtartja magának. A tábortűzben égő aprófa serceg és sziszeg, aztán végül megadja magát a lángoknak. Pillanatokkal később a tűz is kialszik, és én egyedül maradok a sötéttel és a hamvakkal.